

Sygn. akt VII Ka 878/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

Sędziowie SSO Dariusz Firkowski

SSO Dorota Lutostańska

Protokolant st.sekr.sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Kuleszy-Chaleckiej

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2014r.

sprawy **J. B.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278§1 kk w zw z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 18 czerwca 2014r. sygn. akt VII K 2/14

I.zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II.zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

J. B. oskarżony został o to, że w dniu 20 września 2013r. w O. przy ul. (...) w sklepie (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia dwa video domofony m-ki O. o łącznej wartości strat 1496 zł. na szkodę O. (...) w O., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne

-tj. o czyn z art. 278 §1 kk w zw. z art. 64§1 kk.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014r. w sprawie VIIK 2/14 orzekł :

I.oskarżonego J. B. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to:

1. na podstawie art. 278 §1 kk w zw. z art. 33 §1,2 i 3 kk skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł. każda

2.na podstawie art.63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 września 2013r. godz.18.00 do dnia 21 września 2013r. godz.10.50.

IV. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w całości w częściach równych (z pozostałymi oskarżonymi) a na podstawie art.2 ust.1 pkt.3 i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych kwotę 280zł.tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego , zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości. ułem opłaty.

z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych godz.10.50. dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Wyrokowi temu skarżący zarzucił :

1.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu kiedy okoliczności sprawy a w szczególności wyjaśnienia oskarżonych kwestionują takie ustalenie;

2.art. 5§2 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz przyjęciu wątpliwości wynikających z treści wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków wbrew zasadzie domniemania niewinności;

3.naruszenie art.424§1 kpk poprzez nieodniesienie się w treści uzasadnienia wyroku do części wyjaśnień M. B., w których wskazywała, iż oskarżony nie wiedział o jej zamiarze kradzieży.

Stawiając te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od postawionego mu zarzutu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja jest bezzasadna w stopni oczywistym. Zawarte w niej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, jak również w aspekcie wymierzonej mu kary. Dokonana przez ten Sąd analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art.4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski jest logiczne, zgodne z przesłankami zawartymi w art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione.

Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w wymienionym środku odwoławczym na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd I szej instancji odrzucając wersję zdarzenia przedstawioną przez J. B. w żadnej mierze nie naruszył zasady wyrażonej w art. 7 kpk. Zgodnie bowiem z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 9. 07. 2008r. (OSNwSK 2008/1/1419) „ (...) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,

b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,

c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.”

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być więc skuteczny tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył powyższe zasady. Tymczasem apelujący, usiłując podważyć ocenę dokonaną przez Sąd I-szej instancji, a także poczynione w oparciu o nią ustalenia, nie wskazał żadnych argumentów, które mogłyby prowadzić do wniosku, że owa ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti rzeczywiście jest dowolna.

Za dowolną ocenę nie sposób natomiast uznać jedynie tego faktu, że Sąd nie dał wiary zapewnieniom oskarżonego, jakoby nie widział on w klepie żony „gdyż ma ostre zaburzenia psychiczne” zaś z pustym pudełkiem po wideodomofonie chodził po sklepie dlatego, że „ma świra”(k.187v).

Trudno też podzielić argumentację skarżącego jakoby Sąd nie odniósł się w treści uzasadnienia do tej części wyjaśnień M. B., w której wymieniona twierdziła, że oskarżony J. B. (jej mąż) nie widział o tym, że zamierza ona dokonać kradzieży wspomnianych wideo domofonów. Odnosząc się do tego zarzutu odnotować trzeba, iż na strn.4-5 uzasadnienia (k.216v-217), Sąd Rejonowy szczegółowo przedstawił wyjaśnienia M. G., w tym wyraźnie wskazał, iż oskarżona ta zaprzeczyła, aby kradzieży dopuściła się działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym zaprzeczyła aby J. B. wiedział o jej zamiarze kradzieży. Sąd ten wyraźnie stwierdził również, że wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie nie odpowiadają prawdzie gdyż są obliczone na uniknięcie odpowiedzialności karnej przez J. B. i T. W., którą to odpowiedzialność M. G. usiłowała w całości przejąć na siebie (k.217).W świetle wskazanej treści pisemnych motywów wyroku, zawarty w apelacji zarzut naruszenia art. 424 kpk zdaje się wynikać jedynie z nie dość wnikliwej lektury owego uzasadnienia.

Sąd Rejonowy prawidłowo, nie naruszając zasady obiektywizmu ocenił zebrany materiał dowodowy i poddał go wnikliwej ocenie, przyjmując za jego podstawę całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, a ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej lub logicznej. W niniejszej sprawie sugerowana przez obwinionego obraza art. 5 § 2 k.p.k. zachodziłaby jedynie wtedy gdy Sąd pierwszej instancji niedając się usunąć wątpliwości rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Taka sytuacja procesowa nie miała jednakże miejsca gdyż Sąd I-szej instancji nie tylko nie rozstrzygnął żadnych nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego ale też żadnych wątpliwości tego rodzaju nie miał. Stanowisko skarżącego, że takie wątpliwości w sprawie zaistniały, pozostaje jedynie w sferze jego subiektywnych przekonań i jest tylko gołosłowną polemiką. (por. wyrok Sąd Najwyższego z dnia 3.03.2009r. OSNKW 2009 poz.593) .

Z tych zatem względów również zawarty w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie sposób uznać za uzasadniony. Nie powielając w tym zakresie szczegółowej i przekonującej analizy dokonanej przez Sąd Rejonowy podkreślić jedynie należy, iż zapis z monitoringu sklepu (...) z dn.20 .09. 2013r.O. (zarejestrowany również w sekwencji klatkowej w postaci dokumentacji fotograficznej-k.132-140) nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że M. G., T. W. i J. B. dokonali zaboru wskazanych w opisie czynu wideo domofonów działając wspólnie i w porozumieniu. Na marginesie zauważyć należy, iż sam J. B. do popełnienia zarzuconego mu czynu przyznał się składając wyjaśnienia w dniu 21.09.2013r.. Wprawdzie przyznanie to oskarżony w toku procesu odwołał jednakże jego późniejsze zapewnienia, iż przyznał się do czynu którego nie popełnił tylko dlatego, że „lepiej jest spędzić czas na wolności niż w areszcie śledczym” brzmi nieco osobliwie jeśli uwzględni się fakt, iż owe wyjaśnienia, w których oskarżony przyznał się do winy, wymieniony złożył w obecności swojego obrońcy (k.43-44).

Oceniając natomiast przedmiotowy wyrok w aspekcie kary stwierdzić trzeba, iż kara wymierzona J. B. jest – wobec jego uprzedniej karalności- adekwatna do wagi i okoliczności popełnionego czynu i w pełni odpowiada dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 kk. .

Mając zatem powyższe na uwadze i nie podziеляjąc zarzutów ani wniosków zawartych w apelacji, zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny utrzymano w mocy (art.437§1kpk). Wobec faktu, iż oskarżony J. B. nie ma żadnego, istotnego majątku ani stałego źródła dochodu, jest osobą utrzymującą się z zasiłku w kwocie 528 zł. miesięcznie, Sąd Okręgowy uznał za uzasadnione zwolnić go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 636 & 1 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 624 & 1 kpk